

[Arbejds- og Socialministeren.]

principielt imod, at Lovforslaget indeholder Lønbestemmelser. Det er imidlertid en Nødvendighed, at vi har nogenlunde fast Grund under Fødderne her. Det viste sig i Fjor, da vi i Ministeriet havde mere Betsvær, end man maaske egentlig aner, med at komme igennem, at det voldte Vanskeligheder for mig at bestemme, i hvilke Tilfælde de paagældende Arbejdere var forpligtede til at tage Arbejde. Jeg har personlig maattet gribe ind i mange, mange Forhold, og naar man fra den ene Side hævdede, at den paa Egnen gængse Løn var eet Beløb, medens man fra den anden Side opgav et andet Tal, var det svært at faa Bund i det. Derfor er det en Hensigtsmæssighedsforanstaltning, at man nu fastsætter en Løn som den mindste, til hvilken de paagældende Arbejdere skal gaa i Arbejde. Jeg kan heller ikke se, at der gaar Stykker af noget Princip, fordi man indfører disse Løn-satser, naar Loven er midlertidig, som Tilfældet er her.

Problemet, at Folk forlader deres Pladser i Landbruget i Utide nu ved Foraarstid, har været meget indgaaende drøftet i Udvalget vedrørende Revision af de sociale Love, og gennem den Behandling, der har fundet Sted, er der givet mig Paalæg om at sørge for at faa dette Spørgsmaal gennemarbejdet og klaret. Vi har ogsaa forhandlet med Justitsministeriet derom, og i denne Forbindelse maa jeg gøre opmærksom paa, at Medhjælperloven hører under Justitsministeriet, ikke under Arbejds- og Socialministeriet. At der her er et Spørgsmaal, som det vilde være meget nyttigt at faa klaret, er der ikke Spor af Tvivl om; Spørgsmaalet er bare, paa hvad Maade det kan ske. Det er rigtigt, som det er sagt, at selv om man anlægger Sag, faar man ikke meget ud af det, for paagældende har ingenting. Vi ved, at dette Spørgsmaal eksisterer, og skal bidrage til at komme igennem paa bedst mulig Maade. Jeg er ganske enig i, at det er en uholdbar Tilstand, at Folk lover at tiltræde et Arbejde og saa undlader at komme eller forlader Pladserne i Utide, uden at der er Mulighed for at skride ind derimod; det giver selvfølgelig en Usikkerhed i hele Erhvervet, som jeg gerne vil bidrage til at faa fjernet.

Naar det ærede Medlem Hr. Gudiksen

beklager sig over, at der ikke er Tid for det høje Ting til at sætte sig ind i Lovforslaget, maa jeg, ligesom jeg gjorde i det andet høje Ting over for en tilsvarende Bemærkning, sige, at jeg har i god Tid udarbejdet et Lovforslag, som man ogsaa maa være vidende om har været til Behandling i Grupperne, og det bærer Datoen 27. Februar, saa ingen kan bebrejde mig, at jeg ikke har været opmærksom paa Sagen og ønsket i Tide at komme frem med et Forslag. Enhver kan forstaa, at der bliver mange flere Vanskeligheder nu paa dette fremskredne Tidspunkt, end om jeg tidligere havde haft den Hjemmel, der skulde til for at ordne hele denne Arbejdsformidling; paa det sene Tidspunkt, Loven kommer, vil der kunne rejses yderligere Vanskeligheder for Arbejds- og Socialministeriet og for mig personlig.

Hvad angaar Betænkningen fra Landarbejderkommissionen, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at den hører under Statsministeriet, og jeg kan ikke paatage mig noget Ansvar, hvis det ærede Medlem Hr. Gudiksen ikke er bekendt med den.

Rahbek: Jeg vil gerne takke den højtærede Minister for hans Svar angaaende dem, der forlader deres Pladser i Utide. Selvfølgelig er ingen interesseret i at holde Haanden over de daarlige Pladser — det er jeg heller ikke. Jeg haaber, der vil komme et godt Resultat ud af det.

Med Hensyn til Minimumssatsen er det ikke mig personlig, der har haft Betæneligheder; jeg sagde udtrykkeligt, at der af rent principielle Grunde var Betænelighed ved det i min Gruppe. Jeg har den Ære at være Medlem af Arbejdsløshedsnævnet og indrømmer, at Ministeren har fuldstændig Ret med Hensyn til de Vanskeligheder, vi ogsaa i Nævnet adskillige Gange stod over for, naar der var Strid om, hvad Pris der skulde betales for Roearbejde, eller hvad det nu var. Jeg fremsatte kun mine Bemærkninger for at fremkalde det Svar fra Ministerens Side; jeg takker for Svaret og maa forstaa det saaledes, at det, at man i en rent midlertidig Lov gaar med til den Slags Satser, ikke forpligter for Fremtiden. Saa har jeg personlig ingen Betæneligheder.

Hermed sluttede Forhandlingen.